

Kedves Testvéreim!

Húsvét ünnepén a győzedelmes keresztyén hit öröme tölti be a szívünket: „Feltámadott az Úr bizonnal!”(Lk 24,43) A bezárt ajtók megnyílnak, a félelmeiktől megkötözött szívek a Feltámadott jelenlétében megbátorodnak, a céltalan, tétova tanítványok elköteleződnek az Élet Ura mellett, Aki „feltámadott mint megmondta.”(Mt 28,6) Minden Jézus szavai szerint történt: elfogatása, kínoztatása, megfeszítése, halála és feltámadása. Minden! Milyen jó ezt a Húsvét fényében, bizonyosságában megnyugvással tudomásul venni. De milyen kínos volt Nagypénteken Péternek és tanítványtársainak átélni a Mester elvesztését, aminek következtében teljesen összezavarodtak, gondolataik összekuszálódtak, félelmeik eluralkodtak rajtuk, gyengeségük leteperete őket. Nem tudtak együtt virrasztani Mesterükkel, nem bírták végigkísérni Őt a Szenvedések Útján, nem voltak képesek kitartani mellette. Aztán vádaskodtak, tagadtak, kétségkedtek, szétszéledtek. Úgy érezték vége, mindennek vége. A kegyetlen halál, a könyörtelen valóság kiábrándította őket. Csalódtak egymásban, önmagukban és még Istenben is. Hogy történhetett ez meg Krisztussal, Akinek “adatott minden hatalom mennyen és földön”? Miért nem élt hatalmával a viharokat lecsendesítő, halottakat feltámasztó, betegeket gyógyító, démoni erőket lecsillapító Úr? Jóllehet több alkalommal beszélt nekik a rá váró szenvedésekről, a kereszthalál kikerülhetetlen voltáról, de mivel nem hittek Neki, nem értették szavait, ezért érte őket olyan súlyosan a veszteség.

Mindig akkor nehezedik ránk elviselhetetlen mértékben a fájdalom, a kilátástalanság, a gyász, amikor meggyengülünk a hitben. Amikor a magunk útjait akarjuk járni, a magunk terveit akarjuk megvalósítani, kihagyjuk Istent az életünkből, terveinkből, örömeinkből, bánatainkból, amikor nem tudunk, vagy nem akarunk hitelt adni életünkben az Ő beszédének. Ha gyengül a hitünk, – erősödik a félelmünk. De milyen jó, hogy ennek a fordítottja is igaz: amikor erősek vagyunk a hitben, mérséklődik vagy jobb esetben teljesen megszűnik a félelmünk.

Van-e élet mindezek után, lehet-e tovább menni a sok igazságtalanságot, hamisságot, gyarlóságot látva? Mire számíthatunk Nagypénteket követően? – tették fel magukban a kérdést az egykori tanítványok és kérdezzük sokszor mi magunk is, amikor beborul az ég fölöttünk, amikor értelmetlennek látszik a becsületes munka, amikor igazságtalanul háttérbe szorítanak, anyagi nehézségekkel küszködünk, rossz hírt közöl velünk az orvos, amikor elveszítjük kedves családtagunkat. Hogyan tovább? Van-e egyáltalán tovább?

Jézus húsvéti feltámadásával bebizonyította, hogy nem a halálé az utolsó szó. A hamisság fölött győzedelmeskedik az igazság, a rosszat legyőzi a jó, a gyűlölet fölött diadalmaskodik a szeretet, a megbocsátás. Nagypéntek nem a vég, hanem az új kezdet első lépcsőfoka. Az Élet Ura megjövendölte, hogy **harmadnapon** feltámad és minden pontosan úgy történt, amint megmondta:

„Mert megölhették hitvány zsoldosok,

és megszűnhetett dobogni szíve -

Harmadnapra legyőzte a halált.

Et resurrexit tertia die.”

(Harmadnapon: Pilinszky

János)

A húsvéti misztérium, a **HARMADNAP**, véglegesen összekapcsolta a halált és a föltámadást, ezért mi keresztyének Jézus szenvedésére a feltámadás fényében gondolunk, és a feltámadást úgy ünnepeljük, hogy lelki szemeink előtt mindig ott van Jézus halála.

A Feltámadott megmutatta tanítványainak a visszautat Istenhez és egymáshoz. Ma is ez a Húsvét legnagyobb ajándéka: **Hit által visszatálatálni Teremtő és Megváltó Urunkhoz, megtalálni az Életet és szeretetben rátálatálni egymásra.** A Krisztusba vetett hit által megváltozik életszemléletünk, megértjük, hogy mindennek célja van, a számunkra rejtelmes, felfoghatatlan dolgoknak is. Mindennek értelme van, a szenvedéseknek, a veszteségeknek, az igazságtalanságoknak, a betegségnek, a halálnak is, hisz Feltámadott Urunk az életet egy el nem múló ünneppé teszi. Hit által valljuk és „tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van”(Róm 8, 28.) Itt ugyan homályosan látunk, sokszor csak sejtéseink vannak a dolgok, események miéértjérol, de a színról-színre való látás alkalmával, mindenre fény derül majd .

Szívemből kívánom, imáimbán kérem Istentől, hogy ezen a húsvéti ünnepen is éljük át, de legyünk erősek keresztyén hitünkben a hétköznapok során is, mely szerint valljuk: van **HARMADNAP !**

„ Harmadnapon újra láss,
Harmadnapon megbocsáss,
Harmadnapon hinned kell,
Harmadnapon jól felelj.
Gyógyulj lázas világ,
Miéért vársz újabb csodát,
Bódult álomból ébredj.

Harmadnapon készen állj,
Harmadnapon tórd, ha fáj,
Harmadnapon múljon el,
Harmadnapon átölelj.
Ébredj önző világ,
Értsd meg más bánatát
S harmadnapra nem süllyedsz tovább.
Indulj fáradt világ,
Mosd le tévút porát
S leld meg otthon az új hazát. „

(Harmadnapon: Miklósa Erika)

ÁLDOTT HÚSVÉTI ÜNNEPEKET KÍVÁNOK A FELTÁMADOTT JÉZUS KRISZTUS JELENLÉTÉBEN!

Jakab István, lelkipásztor-esperes

http://coppelia.freeblog.hu/archives/2009/04/13/Wolf_Peter_-_Sztevanovity_Dusan_Harmadnapon/